

A berlini lapok azonkívül annak is megtalálják megfajlását, miért nem részesült Konstantin nagyherceg, ki hasonlólag átutazott Berlinen, ép oly fényes fogadtatásban, mint Wladimir; ez azért történt, mivel Konstantin nagyherceg még most is szenvedő állapotban van azon lábajja következtében, melyet Párisból hozott magával.

A mi az angol hajóraj elindulását illeti, azt írják a lapok, hogy ez semmi esetre sem ment volna tovább, mint a Bezikka öbölbe.

De ugyanazon mérvben, a minőben javultak a viszonyok Német és Muszkaország közt, ugyan annyira lettek azok kevésbé bensős Anglia és Franciaország közt. Franciaország ugyanis, mint a lapok jelentik, az egyiptomi kérdésben egészen visszalép az angol álláspontól és azon álláspontra lép, melyen Ausztria-Magyarország áll Egyiptommal szemben.

Vajjon mind ezen változások minő befolyással fognak birni Törökországra, azt most még igen bajos volna előre megmondani. Törökország pénzügyi viszonyai oly ziláltak, hogy egészen téliénné lett és nem tudja a hatalmak melyikéhez forduljon. Csak azt kötötte Angliához, mivel onnét remélt segítséget. Muszkaország alig képes még saját bajjait is segíteni, Ausztria-Magyarország hasonló állapotban van és Törökországgal oly formán áll, mint a harisnyatakács a kalappalval a hasonnevű vigjátékban, csak az hiányzik, hogy egymástól kiolduljanak. L a y a r d kétszer találkoztam M a h m u d N e d i m m e l, s míg az első a reformok keresztülvételét sürgette, az utóbbi mindig azt emlegette, hogy azok keresztülvételére pénz kell, de nincs. Minap a török pénzügyérnel alig sikerült 1500 forintot egy konstantinápolyi bankháztól kisorsolni, hogy azzal a kenyérsütő számlát fizethesse. Így tehát nagyon is valószínű, hogy Törökország pénzügyei előbb-utóbb, mint Egyiptoméi angol és francia gondnokság alá fognak kerülni. F o u r n i e r francia nagykövet pedig nagyon elégedetlen a jelen török miniszteriummal. Minap valaki azt a megjegyzést tette, hogy egy török miniszterium a másikhoz annyira hasonlít, mint két tojás egymáshoz, erre Fournier azt válaszolta: „Igen, mint egy zápotjás a másikhoz.”

Az Afghaniisztánból érkező hírek mindinkább megerősítik azon már régóta kimondott feltevést, hogy a pacifikáció ott igen nehéz lesz. A ghilzaik ugyanis, Afghaniisztán legharcosabb és legnépesebb törzse folyóvást nyugtalanítják az angol csapatokat. A ghilzaik ugyanis Afghaniisztán öszlakosságának egy ötödét képezik, a mult században Persia ellen győztesek voltak. Legújabb időkben a duranik és a barcheti törzs is egyesült velök. Az angolok épúgy elszámították magukat, mikor azt hitték, hogy őket oly könnyűen legyőzik, mint a muszkák a tekke-turkománokat. Ez utóbbiak legutóbbi időben Mervből 10,000 lovas ember erősítést kaptak.

Róman lapok szemléje.

A bukuresti „Romanul” az európai politikai helyzetről cikkezve, a többek között azt mondja, hogy miután nincs hatalom a világon, a mely képes volna Törökország bukását feltartóztatni, az európai érdekek és a szabadság érdekében okvetlenül szükségesnek mutatkozik, hogy azon hatalmak, a melyeknek hivataluk volna átvenni a török birodalom örökségét, — mielőbb siessenek s rendezzék sürgösen a kelet ügyeit, még mielőtt az észak kolosszus kiheverte mult évi vereségeit; mert — ugymond — Oroszországot a belzavargások és a nihilista üzemek jelenleg minden nagyobb európai akcióra képtelenné teszik.

voltak az étterem felé, midőn egy ur, ki az ajtó közelében ült s eddig semmi jelt sem adott magáról, egyszerre fölemelkedett s a távozók elé állt: — Hallgattam önök beszédét — így szólt — s talán nem is szóltam volna, ha mr. Hart önöket meg nem hívja lakomára. De már ez a szerencsét, bocsássanak meg, másnak át nem engedhetem, s meg vagyok győződve, hogy önök nekem igazat fognak adni, ha megnevezem magamat. En Brown vagyok.

— Ah, ez már több, mint természetes, ez az őrdög munkája! — kiáltanak föl a többiek, és pár perc múlva terített asztal mellett ültek mindannyian és folyt a pezsgő és csapongott a jókedv.

Mr. Hart most poharat emelt:

— Hálátlanság lenne tőlünk, — mondá — ha itt, e vig körben, ugyanegy nő kiérdemült férjei, meg nem emlékeznek arról, ki mindnyájan szerettünk s habár rövidebb-hosszabb ideig, magunkévá vállaltunk; és ha vele együtt meg nem emlékeznek arról a ritka elszántságu, bámulatra méltó vállalkozó szellemű, hős férfiről, a ki, bizonyára nemsokára, hivatal lesz, mint utódom, a kedves Katty oldala mellett a férj diszes állását elfoglalni és betöltöni. Éjenek!

A szomszéd étterem ajtajában e pillanatban egy szelíd kínézusi szőke fiatal ember jelent meg.

— Önök az én egészségemért isznak — szólt mosolyogva. — Ez szép önöktől, fogadják őszinte köszönetemet?

— Ugyan?

„A románok kötelessége őrszemmel kísérni minden politikai mozdulatot, mely a keletre vonatkozik, és hogy hagyjanak fel a bizanci pártoskodásokkal, és legyenek serény munkások, hogy az események által meg ne lepettessenek.”

A „Telegraph” roppant méltatlankodással közli azon hírt, hogy az arab-tibai kérdésben Franciaország küldötte az orosz felfogás mellett beszélt. E fletti ingerültségében a „Telegraph” a szemrehányások egész sorával támadja meg a francia kormányt — s azt mondja, hogy a nemes francia nemzet így fizeti vissza s így hallálja meg azon románok nagylelkűségét, kik a francziakérti önfeláldozással párosult rokonszenvvel harcoltak. „Az 1870-ki háboruban a Duna partjáról siettek, hogy véruket ontsák Franciaországért — és most Franciaország, a mely támogatotta Oroszországot Bessarabia kérdésében, megbénította Romániát a zsidókérdéssel, ennek megoldása daczára a függetlenségét még el nem ismerte s végre még az arab-tibai kérdésben is a románok halálát ellen ségével tart. Vajjon mit akarunk velünk azon emberek, a kik intézik Franciaország sorsát? Hová akarunk minket dobni?”

A brassói „Gazeta Transilvaniei” 84-ik számában „Magyarország” után közli a kraszói állapotról szóló levelezéseket, a melyekben „kompromittált egynekéről” tesz említést. Egyébiránt a „Gazeta” megnyugvással veszi tudomásul azt, hogy a megyei közgyűlés elrendelte a fegyelmi vizsgálatot egy román származású szolgabíró ellen, a kiről azt beszélik, hogy számtalan visszaéléseket és zsarolásokat követett el.

A bukuresti lapok majdnem kivétel nélkül a román vasutak megváltásáról szóló törvényjavaslatról cikkeznek s párt szempontjából minden lap vagy dicséri, vagy elítéli ezen javaslatot. A conservatív „Limpul” ugyan bevallja, hogy elvben a megváltást ugyan elfogadja, de miután a módosítással nincs megegyedve, a liberalis kormányynak ezen javaslatát nem pártolhatja.

Sepsi-Szentgyörgy és a germanizáció.

Sepsi-Szentgyörgy, 1879. november 11.

Tisztelt szerkesztő ur!

Az „Egyetértés” mai száma a napi hírek rovatában a következőket írja Sepsi-Szentgyörgyről: „Tisza Kálmán kerületéből. S. Sztgyörgyről írják nekünk, hogy az ottani polgármester Császár Bálint, volt Bach huszár s jelenleg Tisza Kálmán főkorte — a tiszta székegy városban hivatalos nyelvű a németet használja. Bizonyítékul beküldtek hozzánk egy „Heimatsscheint”, melyben „Császár Valentin Bürgermeister” és „Ladisl. (?) Gyárfás Obernotar” hivatalosan bizonyítják a „Stadtmagistrat zu Sepsi-Szentgyörgy” nevében, hogy bizonyos Ladiszlász László törvényes gyermeke László Ignác és Nagy Julianna hitestársaknak. — Tisza Kálmánra és az ő választó kerületére is el lehet mondani, hogy megtalálta zsák a följát.”

Tapasztaltam s mindnyájan tapasztaltuk az utóbbi időkben, hogy akad oly bubánatult telített honfui kebel, a ki minden alkalmat felhasználja, — hogy saját lakhelyét, városát, megyéjét, a hol él, él, szerzte vagyonát, a hol talán még szerepelni is kíván, a nagy világ előtt úgy tüntesse fel, mint a legromlottabb, a legszánandóbb viszonyok közt szülődt szegletét a lakott földkerekségnek.

Bizonyosan nagyon meghasonlott kedély azon elégedetlen honfi, a ki most is kijelentette lelke megbotránkozását a felett, hogy Sepsi Sztgyörgy városi tanácsa tud németül is írni, ha például bizonyítványt kell adnia azon szülőknék, kik gyer-

— Mert engedelmoikkal én vagyok az önök által imént éltetett szép nőnek a völégénye, helyesebben mondva, egy óra óta férje.

Mind felugráltak s kezet szorítottak vele s meghívták asztalukhoz.

— Örömmel elfogadom meghívásukat — mondá amaz, — ha megengedik, hogy bevezethessem nőmet is, ki a szomszéd étteremben velem együtt szintén hallotta az önök jókívánatait.

S a következő pillanatban karonfogva bevezetett egy magas, élkelő tartású s még mindig feltűnően szép asszonyt, a ki egész fesztelenséggel lépett az ismerős férfi-társaságba.

— Ah, mr. Green, — mondá — örülök, hogy látom. Hogyan, ön az, mr. Tompkins? Nyujtsa kezét! Hart ur, nemde?! Ej, ej, kedves Brown, ön valószínűleg egy vonaton érkezett velünk Chicagoba s az egész uton semmi jelt nem adott magáról. Hát illik ez, ily hamar megfeleledkezni jó barátairól? Mindnyájan fogadják legszívesebben kézszorításomat! Ime mr. Cullen, jelenlegi férjem, ajánlom barátságukba! Adnak egy kis helyet? Leülhetek asztalukhoz?

A legkiválóbb helyre ültették és — így végzi az amerikai lap — soha őt yanke kedélyesebben nem mulatoit, mint ezuttal.

Nos, kinek tetszik az amerikai házasság?

meküket egy katonai tanintézetbe ohajtják felvétetni.

Ezen bizonyítvány, nem mondom, hogy épen történetesen, kezébe került a lelki bubánatos hazafinak, ki is győtrő kíváncsisággal terjeszté ki szeméi előtt az iratot, a mikor — oh keserű végzet! — azon veszi észre magát, hogy azok a betűk előtte hyerogliphák. Fordítja alulról, hátulról, jobbról, balról, de biz azt nem sikerül megérteni. Már a choreum sancti Viti — a vitancusz — száll bele, hogy mi lehet az a titokzatos irat, midőn belép valaki s kisüti, hogy hát az bizony németül van írva.

A bubánatos honfi kebelében erre feltámad a rettenetes boszu, hogy őt így lóvá tették, s elkeseredésében mi telhetett tőle, nagyot ütött öklével a — fejére s ott azonnal megfogamzott a nagy szeme: beküldöm az „Egyetértés”-nek, még azt hiszik majd ott rólam, hogy „fene gyerek” lehetek.

Nem tudom, mi szél hozhatta hozzánk ezen naiv siránkozó hazafakat, mert azt a mi székegy vérukről nem tesszem fel, hogy még hazugsággal is nekirontsanak annak a városnak, melynek polgárai, annak a népnek, melyhez tartoznak. S ha mégis így állana a dolog, akkor letűnt előttem és előtűnt a nimbusz s fellebbent előtűnt a fátyol, mert tudom azt az axiómát, hogy a tudatlanság nem erény, a tudás nem bűn. Némeleket azt sejtik, hogy a bubánatos lelkiüti „egyetértési” tudósító nem szokta annyira elképe venni, ha például ő küldöz labanczosan komponált fenyegető leveleket azokhoz, a kiknek arczata nem tetszik neki, vagy a kik az ok, a mi nem ő, lakozván benne nagy mérvű spiránsok odá s bizonyos emelet felé, a hol olyan istentelenek az emberek, hogy ha kell, még németül is tudnak írni, akkor, a mikor szűkség van erre.

Különben az örök világozság fényeskedjék felette s szállja meg az „Egyetértést” is a lelki világozság, hogy politikai tökéjét ilyen gyanus adagokkal ne tisztaltalaníthassák meg.

Az „Egyetértés” egyik olvasója.

VIDÉKI ÉLET.

Nagy-Borosnyó, 1879. november 10. é.

Tisztelt szerkesztő ur!

Szokásba jött az újabb időben, hogy lapok után is korteskedjenek azok, a kiknek szükségesek van az eféle fogásokra. Nem tudom, megengedhető-e, csupán azt akarom mondani, hogy a korteskedés soha sem szép. Nem volna szép tőlem sem, ha én az alábbi sorokat ebből a czéliből írnám. De mert csupán némely misztikus dolgok felderítése, némely „buzgó” emberek tüzes vérenek lehitése, soraim célja: azt hiszem szerkesztő ur sem fog engem vádolni holmi korteskedészetnemséggel.

Tudja a tisztelt szerkesztő ur, hogy nálunk ázsiai állapotok vannak? A község házáat, mely oly nagy szerencsétlenségnek lett okozója s melynek építése körül követett több rendbeli mulasztás szomorú bizonyossága az előljáró kibereségének, nem sorozom be az Ázsiai állapotok indító okai közé. Elég szerencsétlen gondolat volt 25,000 frtos házat építeni akkor, midőn a névelésügyet rendezni kellőleg nem vagyunk képesek. Az iskolaépület megvan, de egy a tankötelesek felhajtása körül, mint általában az iskola berendezésénél, felszerelésénél annyi kívánni valók vannak fenn, hogy bizony fáj a lelkünk azért a huszonöt-ezer forintért.

Hanem hagyjuk ezt.

Béletünk nyomorúságairól akarok egy kissé elmélkedni.

Nagy-Borosnyón a papválasztás ügye már régóta huzódik, mert azt a felsőbbség (értem a falusi felsőbbséget) ugy akarja. Megválasztott az egyház egy papot régebben s a választásból az egyház egy szavazat maga is nagyon tanulságos volt, miről a választási elnök ur is meggyőződhetett, lefolyván az olyatén intermezükkel, a mik egy leendő papnak nem válnak dicséretére s a mik a birói vesztegetésnek ott actu fényes tanubizonyosságai valának. X. elég vigyázatlan volt a neki szavazatért áadott pénz az elnök kezébe deponálni. Y. követte a jó példát, ő is kiszurta az asztalra a maga banknotját, Z. pedig plane kijelentette, hogy neki B. tiszteletes ur még akkor se kell, ha ő fizet neki; minek bizonyosságul a „birói bankót” az elnök ur szives gratiájába ajánlotta. — Így állván a dolgok, az elnök, a helyett, hogy a választást felfüggesztette volna, hagyta csendesen megválasztatni B. urat s alkalmat szolgáltatott a kisebbségnek arra, hogy az ellene és a választás ellen panaszt emeljen a püspök urnál, ki is a vizsgálatot ebben az ügyben elrendelte. — A vizsgálat megtörtént, de ott az, a ki pénz otzogatott, igen erőlyesen utasított el magától mindenemű „ráfogásokat”. Ő sohasem látta ezeket az embereket. — Most tehát a püspök ur azt rendel, hogy eskü alatt hallgassa ki az illetőket, kik e dologban közelebbről érintve vannak. Jaj, de ki is gyanitná, hogy kik vannak érdekelve ezen kihallgatási ügyben! Mert vén bölcs felsőbbjeink az ő bölcsességüknek oly fényes jeleit mutatták a választásra szánt pénzeknek és hordó boroknak szétosztogatásában, hogy ott bizony olyan egyének önnének a krédóba, kik a dolgot máttán röstelhet-